

— Охъ, на мама момчето! — зарадва се сиромашката жена, — то ми е още малко, ала стана вече печелникъ!

Натовари житото на една количка и го откара въ кжщи. Матейчо се прибра и почна да се стѣга за училище. Сложи самъ подлоги на царвулитѣ си. Щомъ удари барабанътъ, и барабанчикътъ съобщи, че учебната година поч-

ва, малкиятъ ратай нахлу закърпеното си палтенце и тръгна. Като влѣзе въ стаята — не посмѣ да седне. Срамъ го бѣше.

— Хей, Матейчо, ела тука, при мене има мѣсто! — извика нѣкой отъ най-задния чинъ.

Матейчо тръгна, и щомъ видѣ, че го вика Димчо, синътъ на вжглищаря Вѣлко, затече се къмъ него. Димчо бѣше много добро момче. И въ тѣхната кжща нѣмотията бѣше свила гнѣздо. Баща му горѣше вжглища въ Балкана, смѣкваше ги сжботенъ день на пазара и колкото пари вземаше — даваше ги за жито и дрехи. Презъ лѣтния разпускъ Димчо, намѣсто да скита по улицитѣ, тръгна съ една кошница по кѣра да събира узрѣли круши и сливи. Всѣки день продаваше на гарата по една кошница плодъ. Събра цѣла шепа левове и си ги скри на едно потулено мѣсто.